

Az Ige növekedése

Lekció: Ez. 34.11-24
Textus: ApCsel. 2.42-47

2009. febr. 15.
Gazdagrét

A Lélekkel teljes gyülekezet

A keresztyén egyház és misszió elindulásának kezdeteiről olvastunk. Hol és hogyan indult el az a folyamat, ami kétezer év alatt eljutott a világ minden szegletébe, és aminek mi magunk is a részesei vagyunk? Milyen események, folyamatok zajlanak akkor, amikor megszületik egy olyan közösség, egy olyan mozgalom, ami az egész világtörténelemre hatással volt és van mind a mai napig?

A történet középpontjában a názáreti Jézus áll. Jézus, aki halála és feltámadása után azt mondja a tanítványainak, hogy tanúi lesznek a föld végső határáig, és ehhez a tanúsághoz várják meg, amíg kitölti rájuk a Szentlélek. Amikor a Szentlélek kiáradt a tanítványokra, a megragadó és erőt adó tapasztalat hatása alatt, Péter Jézus Krisztust hirdette a jeruzsálemi tömegnek. Amikor szembesültek azzal, hogy megölték, akit az Atya küldött, és hogy ő feltámadt és mindenek felett való Úr, bajban találták magukat: Mi tegyünk? Mit tegyünk, ha valamit – saját vakságunk, értetlenségünk, keményszívűségünk miatt - végzetesen elrontottunk? Péter azt a választ adja, ami azóta is az egyetlen válasz ebben a helyzetben: „*Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.*” (v. 38) A szívben megszülető bűnbánat jelenik meg a keresztség külső formájában. Háromezer ember válaszolt Péter szavaira, bűnbánatot tartva, Istenhez fordulva, a bűnbocsánat valóságát a Szentlélek által átélve.

Ezzel együtt Jeruzsálemben valami egészen új kezdődött, amiről mindenkinek tudomása volt. Egy páratlan közösség született, amelynek tagjai egészen máshogy viszonyultak Istenhez és egymáshoz, mint az szokásos volt. A Lélek kiáradása nemcsak a Jézus Krisztusról szóló bátor és erőteljes tanúságot szülte meg, hanem annak nyomán egy új közösséget, egy új mozgalmat hozott létre. Sőt, nemcsak létrehozta, hanem fenntartotta, táplálta, vezette, szaporította, megsokszorozta ezt a közösséget. A keresztyén egyház és misszió elindulásának kezdeteibe nyerünk bepillantást.

Lukács így summázza ennek az új közösségnek az életét: „*Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.*” Ez idealizált kép a korai egyházzal. Nem jelenti, hogy nem voltak problémák, szükségek, bűnök (ld. Anániás és Szafira; zúgolódás a gyülekezetben – 6.1.; Pál vitája Barnabással 15.37-39; ill. az újszövetségi levelek). Nem azért adja elénk a Szentírás ezt a szakaszt, hogy megpróbáljuk lemásolni, mondván ilyen az igazi gyülekezet. Nem arról fogok ma beszélni, hogy szedjük össze magunkat, és legyünk mi is hasonlóak. Az első gyülekezet életében a „kitartó részvétel” ebben az új közösségben nem erőlködésből fakadt, sokkal inkább abból a mély vágyból, abból a hatalmas szeretetből, amelyet a Szentlélek az evangélium által munkált bennük. Azt szeretném ma megvilágítani, hogy melyek azok a fő irányok, jellemzők, alaptevékenységek, amelyek minden Szentlélekkel teljes közösség jellemzői. Mit munkál a Szentlélek a

gyülekezetben? Hogyan formálja azt a közösséget, amely Jézus Krisztus tanúja a világban? Mit tesz azokkal, akik megtértek keményszívűségükből, és egy új közösség részeseivé lettek? Mit cselekszik a Lélek köztünk, Gazdagréten, és hogyan mélyülhet el ez a munkája? Három pontban foglalom össze a ma olvasott rész válaszát kérdéseinkre: 1. A Lélek éhséget ad az Ige iránt; 2. A Lélek elmélyíti a közösség megélését; 3. A Lélek a feltámadott Jézus jelenlétét ajándékozza az imádságban/istentiszteleten.

I. A Lélek éhséget ad az Ige iránt

Jézus első követői „*kitartóan részt vettek az apostoli tanításban*”, akik által „*sok csoda és jel történt.*” Vajon mi a magyarázata annak, hogy mind a templomban, mind a házaknál (5.42) tanítottak az apostolok, és ebben kitartóan részesedtek Jézus első követői? Nehéz úgy elképzelni őket, mint akik kénytelen-kelletlen mennek az istentiszteletekre, amelyek unalmasak és élettelenek. Részben tovább élnek korábbi szokásaik, vallásos tradíciójuk, hiszen ugyanabba a jeruzsálemi templomba mennek az imádság idejére, amelybe korábban is jártak, részben azonban valami teljesen új érdeklődést, vágyat, szomjúságot vagy éhséget ismertek fel magukban: szükségük volt az apostoli tanításra. Nem titokzatos és nehezen érthető ez az új vágy az életükben. Az a Szentlélek, aki Jézus Krisztus evangéliumát valósággá tette a számukra, aki elvezette őket a bűnbánatra és az új életre, azt munkálta bennük, hogy minél többet meg akarjanak ismerni Jézus Krisztusból. Új érdeklődés, minden egyébnél fontosabb ismeretéhség született meg bennük. Fontosabb volt számukra az apostoli tanítás, az Ige, mint a jeruzsálemi hírek, a legutóbbi bestsellerek, a folytatásos TV műsorok, vagy az éjszakába vesző internetes barangolások. Nem azért, mert valaki azt mondta nekik, hogy ez Jézus követőinek tilos (hiszen nem az), hanem azért, mert közösen akarták jobban megismerni és jobban szeretni azt a Jézust, akit megölettek, aki megfeszítettett vakságuk és gyávaságuk miatt, és aki mégis megkönyörült rajtuk. Kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, és ezért épült, növekedett, kiteljesedett a Jézussal való kapcsolatuk.

Az apostoli tanítás mindannak az átadása, amit Jézus tanított és cselekedett. Mindaz, ami ma számunkra az apostolok - Jézus szemtanúi - tanúsága és írásai nyomán az Újszövetségben előttünk van. Miért volt döntő ez a gyakorlat a korai egyház életében? Hogyan erősödik, alapozódik meg Jézus követőinek élete és közössége az Ige által?

A tanításban/Igében magát Jézust kapjuk. A Biblia egyéni olvasása, a kisebb közösségben való együttes beszélgetés az Igéről, vagy éppen az igehirdetés az istentiszteleten nem pusztán információ Jézus személyéről, cselekedeteiről és tanításáról. Az Igében, a Szentlélek különös munkája által, Jézus Krisztust magát kapjuk. Hányszor van, hogy személyes bibliaolvasás, vagy kiscsoportos beszélgetés, vagy igehirdetés után nem emlékszel arra, amit hallottál, de mégis valami megváltozott, és szíved újra felgyúlt Jézus iránti szeretetre, hited megéledt, szereteted növekedett? A tanításban, az Igében Jézus önmagát adja nekünk!

A tanítás/Ige által növekedik az ismeretünk, és így erősödik a hitünk. Az előző gondolat nem azt jelenti, hogy minden alkalommal legyünk százszázalékosan elégedettek, amikor istentisztelet után másképpen érezzük magunkat, miközben

fogalmunk sincs arról, amit hallottunk. Az első keresztények nem hiszem, hogy megmaradtak a megtérés élményüknél, és amint részt vettek a tanításban, nem akartak semmi mást, csak újra élni „azokat a napokat.” Gyülekezetünkben, Istennek hála!, számosan fordultak Jézushoz az elmúlt időszakban. Ez nagy öröm. Az már inkább elgondolkoztató, hogy milyen gyakran hallom, hogy az Istennel való kapcsolatot érzésekben kívánják sokan megragadni, megtartani. Nem táplálkoznak az Igéből, nem növekszik az az ismeret, ami minden körülmények között alapja lehet annak a bizonyosságnak, hogy Jézushoz tartozom, és neki engedelmesen élek. Sokan elmúlt érzéseket keresnek és vágnak vissza, valamint pillanatnyi érzéseik mértékében elkötelezettek a Jézus iránti engedelmisségre, Jézus követésére. A tanítás, az Ige, amelyben Jézust kapjuk, igaz ismeretekkel vértéz fel, Isten igazságába gyökereztet bele, Isten igazságával győzi meg a gonoszt, aki temérdek hazugságot ültet(ett) el a fejünkben (2Kor. 10.3-5). Ez pedig tovább vezet a következő gondolathoz:

Az Ige, az apostoli tanítás, egész életünket igénybe veszi: engedelmisségre hív. Az apostoli tanításban való részvétel az élet átformálódását is jelenti. Az Ige, amelyben Jézus magát kapjuk, amely Jézus igazságában gyökereztet meg, ugyanakkor engedelmisségre, azaz megszentelt életre is hívja az új közösség, a gyülekezet tagjait. Amikor valaki, Jézus által érintetten, az ő útján éppen hogy elindulván nem szomjazik az Ige iránt, annak hátterében lehet az, hogy – akár tudatosan, akár tudat alatt – nem akarja szokásait, viselkedésmintáit megváltoztatni, elhagyni. Megérintődött, elindult, de megrekedt. Nem növekszik, nem formálódik, nem talál újabb és újabb örömet az Istennel való közösségben, mert egy ponton elakadt, nem akar, nem mer engedelmes lenni Jézus átalakító szavának. (Két konkrét terület: együttélés házasság előtt; a múlt sebeivel és fájdalmaival való szembenézés Jézussal...)

Csak röviden utalok rá, de most nem fejtem ki: *Az apostoli tanításhoz kapcsolódnak az azt követő jelek és csodák.* Jézus tanításának folytatásába tartozik Jézus cselekedeteinek a folytatása is. Ahol Jézusnak, egységben, szeretetben, engedelmisségben alárendeli magát egy közösség, ott kiáradnak a Szentlélek gyógyító és szabadító erői.

Az ösgyülekezetben tehát azt látjuk, hogy a Lélek éhséget ad az Ige iránt, és így az apostoli tanításban való kitartó megmaradás formálja a közösség mindent tagját és egészét is.

II. A Lélek elmélyíti a közösség megélését

Az első gyülekezet egész légkörét megragadja a kifejezés, amit így olvasunk: „*egy szívvel, egy lélekkel...*” Ezzel a szóval Lukács evangélista az Apcselben többször is kiemeli a gyülekezetek ill. az első keresztények egységét (számos alkalommal pedig ugyanígy jellemzi az evangélium hirdetése ellenében létrejött egységet is). Ennek az egységnek, amely Jézus Krisztusban, és a benne elnyert Szentlélek megtapasztalásában gyökerezik, fontos jellemzője, hogy az egész életre kiterjed. Nem pusztán lelki-hitbeli egységről van szó, amely alapján együtt tudnak imádkozni. Nem is pusztán intellektuális egységet látunk, annak alapján, hogy mindannyian meg vannak győződve arról, hogy a Názáreti Jézus Izrael Messiása, felkent uralkodója. Mindezekkel együtt a szeretetközösség az egymással való törődésben, a rászorulókat áldozatos megsegítésében

ölt testet: „*Mindazok, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétszították mindenkinek: ahogy éppen szükség volt rá.*”

Többekben él a kép, éppen ezen sorok alapján, hogy az első keresztények kommunában éltek, hiszen mindenüket eladták, és mindenük egy volt. Vannak olyan közösségek/szekták, amelyek erre a szakaszra hivatkozva azt mondják, Jézus követőinek kommunában kell élnie, hiszen csak így lehetséges, hogy mindenük egy legyen, valamint hogy naponta találkozzanak. Voltak olyan korabeli zsidó szekták is (az esszénusok), akikhez úgy lehetett csatlakozni, ha valaki minden vagyonát beadta a közös tulajdonba. Mindezek fényében kissé felkavaróak az első keresztények lelki és anyagi közösségét leíró sorok.

Miközben nem az a cél, hogy hárítsuk mindazt, amit ez a beszámoló felkavar bennünk, látnunk kell, hogy Jézus követése nem kizárólag és elsősorban teljes vagyonközösségben történik. Az Apcselből, a levelekből, a korai egyház gyakorlatából kiderül, hogy amiről itt olvasunk, az nem a kötelező vagyon-beszolgáltatás intézménye, hanem a Szentlélek által létrehozott és vezetett közösség megélése. Nyelvi és irodalmi megfigyelések alapján (imperfectum, valamint hasonló *toposok*) a bibliamagyarázók többsége egyetért abban, hogy az itt leírt adakozás önkéntes és alkalmi (de természetesen nem annyira, hogy meg sem történt...) volt. Ez pedig nem kevésbé, hanem még inkább fontossá teszi számunkra a jeruzsálemi gyülekezet gyakorlatát.

Tudniillik nem betartandó szabállyal, hanem a Jézus és egymás iránti szeretet túlcsoportulásával találjuk magunkat szembe. A Krisztus központú közösség, amely Jézus tanítását hallgatja és cselekszi, a Lélek indítására egészen „bolond” módon is megéli a szolidaritást, a törődést, a szeretetet. Vannak, akiket Isten Lelke arra indít, hogy a saját vagyonukból adjanak a rászorulóknak, mert felismerik, hogy bőségben vannak másokhoz képest. Valamit vannak, akik nem túlzottan büszkék és szemérmesek ahhoz, hogy ezt az ajándékot Isten kezéből elfogadják. Ahhoz, hogy a jézusi szeretet áradjon közöttük, mindkét félre szükség volt, adományozóakra és adományozottakra is. Az is lehet, hogy máskor pedig fordult a kocka...

A Lélek ezen munkájának, a Jézus iránti engedelmességnek sok szép példája van a mi gyülekezetünkben is. Vannak, akik alkoholbetegséggel és egyéb nyomorúsággal küszködő testvért hordoznak évek óta időt, áldozatot, pénzt nem kímélve. Vannak, akik rendszeresen adakoznak rászorulóknak részére (Egymásért csoport, tavaly 450.000Ft került szétszításra, és ebben nem szerepel számtalan olyan adomány, segítség, amely nem folyik keresztül a gyülekezet pénztárán). A legtöbben persze nem tudnak ezekről, ami egyik oldalról helyénvaló, a másik oldalról nézve azonban nehézkessé teszi a közösség megélését (sem felajánlás nem érkezik, sem a szükségéről nem tudunk információ hiányában...).

A Szentlélek tehát a közösség anyagi, gyakorlati módon való megélését is munkálja – és ennek mi vagyunk az eszközei. Legyünk hát figyelmesek, érzékenyek, és engedelmesek, amikor ő indít bennünket, emlékeztet bennünket valakire, megláttat velünk szükségét. Különösen igaz ez ebben az évben. A presbitérium monoszlói hétvégéjén megfogalmaztuk azt, hogy mint Krisztus teste, különösen is figyelemmel és érzékenységgel kell lennünk a gyülekezet tagjai, valamint más bajbajutottak iránt ezekben a válságos időkben. Engedjük, bármely oldalon is találjuk magunkat, hogy a

Lélek elmélyítse Jézus Krisztusban való közösségünket anyagi áldozatok felajánlásán és elfogadásán keresztül is!

III. A Lélek a feltámadott Jézus jelenlétét ajándékozza az imádságban/istentiszteleten.

Az első keresztények kitartóan részt vettek a kenyér megtörésében és az imádkozásban, házanként és a templomban is. Több fontos témát is felvet Lukács evangélistának ez a megjegyzése. Benne van az, hogy Jézus első követői teljes természetességgel folytatták a templomhoz kötődő imádságon - nevezzük mi istentiszteletnek – való részvételt, hiszen eszük ágában sem volt valami új vallást alapítani. Beszélhetnénk a nagy közös istentisztelet és a házankénti összegyülekezés struktúrájáról. Most mégis csak egyetlen dologra szeretném felhívni a figyelmet: az imádság, az istentisztelet (amelynek része volt a kenyér megtörése, azaz az úrvacsora) a feltámadott Jézus jelenlétében történt.

Így olvassuk: *„örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték Istent.”* Az imádság, a kenyér megtörése, a közösség megélése mind a feltámadott Jézus jelenlétében, és ezért örömmel és tiszta szívvel történt. Az úrvacsora, az imádság, és a dicsőítés akkor történik örömmel, ha Jézus Krisztussal találkozunk benne. Az öröm, amiről itt olvasunk, intenzív, sőt, extrém öröm és boldogság. Olyan ujjongás, amit a Szentlélek áraszt ki az Urat imádók szívébe, és amellyel akár még táncolás, ugrálás is jár. Kitörő, az egész lényüket átjáró örömről volt szó, arról az örömről, amit a korai egyházban húsvéti örömmel neveztek: itt van köztünk a feltámadott Jézus Krisztus! Ezzel együtt járt a tiszta szív, más szóval az őszinteség, a komolyság, az egyszerűség, az alázat. Azaz nem egy emberileg túlpörgetett, mesterségesen felkeltett és fenntartott örömről volt szó, amiben bárkinek is meg kellett volna játszania magát. Egyszerűen, természetesen, őszintén áradt ki szívébe az öröm, hiszen a feltámadott Jézus jelenlétében imádkoztak, úrvacsoráztak, gyakorolták a közösséget, és dicsőítették Istent. Ezt a jelenléteket hitték, várták, és tapasztalták is.

A feltámadott Jézus Krisztus jelenléte adatik ma is, nekünk is. Ahogyan táplálkozunk az Igével, ahogyan megéljük a szeretetet és egységet, ahogyan imádkozunk és magasztaljuk őt, a Szentlélek újra és újra megteszi közöttünk is ugyanazt a csodát. Higgyük, várjuk, és tapasztaljuk!

Ez a közösség, a Lélekkel teljes gyülekezet, ellenállhatatlan vonzerőt gyakorol minden társadalomban. Missziói gyülekezet volt, hiszen *„az Úr napról napra növelte... az üdvözülőkkel.”* A Lélek formálta őket, akik kitartóan részt vettek ebben a közösségben, a környezetük pedig kedvelte és csodálta ezt az új közösséget. A Szentlélek ugyanezt cselekszi ma is, ugyanígy akar formálni bennünket, és minden keresztyén közösséget az országban, mert ez a nép olyan, mint a juhok pásztora nélkül. Egyre többen megfogalmazzák, pszichológusok, szociológusok, orvosok, sőt közgazdászok is: közösségekre van szüksége Magyarországnak. Nekünk pedig abban a kiváltságban van részünk, hogy részesei vagyunk Isten népének, és nyitottak lehetünk arra, hogy amit mi megtaláltunk, azt mások is megtalálják közöttünk. ÁMEN!